

Eikku Partinen

Uutta toiveikkuutta

UUTTA TOIVEIKKUUTTA

UUTTA
TOIVEIKKUUTTA

EIKKU PARTINEN

© 2025 Eikku Partinen

Taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B, 00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273, 22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-9447-0

SISÄLLYS

LAIHDUTTAJA	7
ILMOITUS	111
UUTTA TOIVEIKKUUTTA	139
LULU	145

LAIHDUTTAJA

LUKU 1

Oli elokuun alku. Reilu kolmekymppinen Pera, lempinimeltään isäukko, seisoi jääkääpin edessä syömässä. Asuntona isäukolla oli hänen määräaikaisen työpestinsä ajaksi vuokraamansa solu, jossa hänellä oli yksi vaatimaton huone. Keittokomerossa oli asukkaiden yhteinen jääkaappi, ja siitä yksi hylly oli isäukon. Ehdittyään olla pari kuukautta uudessa hommassaan koko jääkaappi jäi isäukon käyttöön, koska kaksi muuta asukasta vaihtoi yllättäen maisemia. Heistä mies meni Dubaihin matkaoppaaksi ja nainen talouspäälliköksi tietokonefirmaan, eikä isäukko kummastakaan enää sen jälkeen kuullut. Uusi työpaikka vei Peran kauas kotoa ja sinne jäivät avopuoliso Aase ja hänen tyttärensä, yksitoistavuotias Muksu.

Isäukko oli lähdössä töihin, ja hän tarvitsi evästä lounastaukoaan varten. Jääkaapissa oli edellisiltä päiviltä jääneitä tähteitä, jotka hän laittoi kannelliseen muovirasiaan. Sitten oli vuorossa hiusten laitto. Entinen tuuheatukka oli silmin nähden ohentunut ja sen saaminen siihen kuntoon, että sillä kehtasi näyttäytyä ihmisten ilmoilla, vei kauan. Niinpä kello lähestyi työn alkamisaikaa, ennen kuin isäukko sai hapsen asettumaan siten kuin hän toivoi. Hän suihkautti vielä lakkaa pääläelleen, jotta alkava kalju ei erottuisi jäljellä olevien hiusten seasta. Kelpuutettuaan vihdoin kuontalonsa isäukko nappasi pöydältä muovirasian sekä kännykkänsä ja lähti.

Miehen työpaikka, koulu, sijaitsi vain muutaman sadan metrin päässä, joten hän jätti autonsa asuntonsa pihalle ja meni töihin kävellen. Matkalla puhelin soi. Joku yritti soittaa Espanjasta. Isäukko oli ymmällään, koska hän ei tuntenut maasta ketään eikä kukaan hänen ystävistään ollut matkustanut sinne viime aikoina.

”Haloo”, isäukko sanoi, mutta toisesta päästä ei kuulunut mitään. Hän piti yhteyden avoimena viisi minuuttia, mutta katkaisi sen sitten, koska edelleenkaan kukaan ei puhunut sanaakaan. Puhelu vaivasi häntä hetken, mutta sitten hän arveli sen tulleen mainostarkoituksessa. Olihan hän ollut jonkin verran harrastusmielessä kiinnostunut ulkomaisista sijoituksista, ja jospa kyse oli markkinoinnista.

Päästyään työpaikalleen isäukko ei enää miettinyt Espanjan puhelua, ja kun tuli tauon aika, hän kaivoi eväänsä esille. Sen sijaan, että hän olisi siirtänyt ne lautaselle, hän pisteli sapuskat poskeensa suoraan rasiasta lämmittämättöminä. Isäukko ei ehtinyt töidensä paljouden vuoksi vaihtaa sanaakaan työkavereidensa kanssa, ja noin kymmenen minuuttia siitä, kun hän oli aloittanut paussinsa, hän palasi taukotilasta takaisin työhuoneeseensa tietokoneen ääreen. Illansuussa, kun työtehtävät alkoivat olla pulkassa, hänen olisi pitänyt alkaa suunnitella kaappinsa täyttöö, mutta ajatus ravitsevista aterioista jäi taka-alalle ja hän meni tottuneesti leivoskahveille konditoriin. Hänen palattuaan hetkeksi asunnolle lepäämään Aase soitti juuri kun hän oli lähdössä takaisin sorvin ääreen.

”Moi, mitä sinne kauas?”

”Ei ihmeempiä.” Isäukko oli unohtanut Espanjan puhelun, ja kaikkein vähiten hän arveli Aasella olevan sen kanssa tekemistä, mutta sitten se jostain kumman syystä palasi hänen mieleensä.

”Joku yritti soittaa Espanjasta.”

”Ai jaa.” Koska Aasella ei ollut siihen muuta sanottavaa, isäukkokin piti puhelua harmittomana eikä takertunut siihen huolimatta häiritsevästä tuntemuksista, joita soitto hänessä herätti. Juteltuaan aikansa niitä näitä hän lähetti Muksulle terveisiä. ja sitten Aase ehti ensin lopettaa puhelun.

Isäukosta oli turhauttavaa olla niin kaukana läheisistään, ja hän tarvitsi jotain, joka veisi heidät edes hetkeksi pois mielestä. Sen sijaan, että hän olisi pitkähkön työpäivän jälkeen vetänyt päänsä täyteen, kun hän meni ruoka-kauppaan ja näki hyllyllä olevat röykkiöt makeisia, hän tarttui yhteen niistä. Suklaalevy, johon oli lisätty kokonaisia pähkinöitä valmistusprosessin aikana, teki ruskeasta levystä erityisen houkuttelevan. Ennen kuin laittoi sen ostoskärryynsä, hän tunsu, kuinka sen maku hiveli hänen kielenkantojaan. Suklaan tuoksu tuli kuvitelmana hänen nenäänsä, huolimatta siitä, että sen aromia oli mahdotonta aistia tiukasti suljetun paperin läpi. Se hänen oli

ostettava, vaikka hän oli alun perin ajatellut syövänsä herkkuja ainoastaan viikonloppuisin.

Isäukko keskittyi töihinsä, joita hänellä riitti. Sokerisista pikkupurtavista tuli hänelle keino selviytyä kuiville haasteellisista työtilanteista, ja hän otti tavakseen ottaa mukaansa ylitöihin tuoreita viinereitä. Isäukko varasi niitä sen verran paljon, että myös työkaverit saivat omansa, mutta usein muita ei ollut illalla paikalla. Jotta hänen ei olisi tarvinnut heittää yhtäkään kahvileivistä hukkaan hän söi kaikki jäljelle jääneet itse. Melko pian matkatoiden aloituksesta isäukon syömätavat muuttuivat, mitä ja milloin sattui pupellukseksi, mutta onneksi autoa piti tankata silloin tällöin, joten hänen ateriointinsa ei köyhtynyt läpikotaisin. Bensan oton jälkeen hän useimmiten vei autonsa pesuun, ja ajokin puhdistuksen aikana hän ehti täyttää myös vatsansa. Huoltamon noutopöydässä oli runsas tarjoilu, ja isäukko hyödynsikin sitä täysimääräisesti, ottaen sekä alkupalat, lämpimän ruuan, kahvin että jälkiruuan yhtä aikaa tarjottimelleen. Kannettuaan sen pöytään hän tyhjensi lautasensa sekä jälkiruokakulhonsa, ja kahvit juotuaan hän ehti useimmiten hakea autonsa pois juuri kun pesukone oli pysähtynyt.

Elämä maistui isäukolle, eikä jatkuva rumba kotikaupungin ja työskentelypaikkakunnan välillä ollut hänestä vastenmielistä. Sellaisina viikkoina, kun hänen työpäivänsä venyivät pitkiksi, yhteydenpito puolison ja tämän tyttären kanssa jäi puheluiden varaan, mutta jos hän pääsi lopettamaan työviikkonsa jo torstaina, hän starttasi ajokkinsa viimeisimmän työtunnin jälkeen ja suuntasi sen kohti kotikaupunkia. Isäukon kilot alkoivat lisääntyä, ja koska hänen kokonsakin muuttui mediumista erittäin isoksi, vaateliikkeistä tuli hänelle tuttuja asiointipaikkoja. Kun miehen jalkojen ja muun kehon varaan tuli enemmän painoa, hänen yliliikkuva ristiselkänsä alkoi oireilla ja niinpä hänen oli ollut käytävä valittelemassa siitä työterveysasemalla.

”Nyt ei saa enää lihoa”, oli suomea ulkomaalaisaksentilla puhuva lääkäri hienovaraisesti kommentanut. Isäukko koettikin laihtuttaa, mutta siitä ei tullut mitään, ja useiden yritysten jälkeen hän luovutti pitkäksi aikaa.

Kolmen vuoden kuluttua määräaikaisen homman aloituksesta isäukko lopetti matkatyöt, sillä hänelle oli tarjottu vastaavanlaista jobia kotipaikkakunnalta. Isäukko ei kauaa asiaa empinyt, vaan ilmoitti rehtorille ottavansa työn vastaan. Hän iloitsi samalla siitä, että sai olla lähellä Aasea sekä Muk-sua. Istahtaessaan kodissaan olevalle työpisteelleen ja selatessaan nettisivuja

hän joutui keskustelupalstalle, jossa jaeltiin neuvoja laihduttamista yrittäneille ja siinä onnistuneille.

”Pudotettaessa painoa kuuden jälkeen ei saa laittaa mitään suuhunsa”, joku kirjoitti.

Voisiko tuo toimia? isäukko kysyi itseltään, kun Aase tuli hänen selkänsä taakse.

”Olen menossa illalla kokoukseen ja syön siellä”, hän sanoi.

”Mikäs siinä. Keksin jotain suuhun pantavaa. Mites Muksu?” isäukko kysyi. Aasen tytärtä ei näkynyt ja isäukko arveli hänen olevan vielä koulussa.

”Hän on omassa huoneessaan ja jo syönyt”, Aase sanoi ja lähti.

Isäukon paino oli epäsäännöllisen päivärytmin vuoksi noussut kymmeniä kiloja, ja niiden kanssa oli työlästä puuskuttaa pitkin koulun käytäviä. Aikansa asiaa pähkäiltyään ja päivän vaihduttua seuraavaksi hän ei nähnyt estettä sille, etteikö hän voisi aloittaa ikiaikaisen keinon mukaista dieettiä. Rivakasti parin vuorokauden kuluttua siitä, kun hän oli käynyt palstalla, hän aloitti kuurin, ja siitä tuli hänen ensimmäinen päivänsä, kun hän oli illalla syömättä.

LUKU 2

Aasen uhkana oli isäukon vastaisesti alipaino. Hän piti pieniä laihdutuskuureja, mutta hoikennusyritykset lopahitivat toistuvasti parin päivän päästä aloituksesta. Aase luovutti kisan heti kättelyssä, eikä hänellä oikeastaan ollutkaan mistä laihduttaa, joten hänen painon pudotuksestaan ei mitään varsinaista iloa olisi koitunutkaan. Isäukko sai useimmiten omin neuvoin jatkaa hoikaksi tähtäämistään, kuten itse parhaaksi katsoi. Puoliso oli jatkuvasti poissa kotoa, joten ruokalistan järkevöittäminen ei olisi hänellä ollut edes mahdollista, ja Muksu, joka varttui isäukon matkatöiden aikaan teini-ikäiseksi, puolestaan oppi tekemään itse omat syömisensä, eivätkä hänelle kelvanneet mitkään isäukon valmistamat pöperöt.

Eräänä tavallisena syksyisenä arkipäivänä, kun isäukko oli jo jonkin aikaa ehtinyt olla uudessa työpaikassaan ja hän oli saanut kutistuksensa jonkinlaiseen alkuun, koko perhe oli yhtä aikaa kotona, mutta hyvin pian isäukko sai taas kuulla, että heillä oli muuta tekemistä.

”Hei, minulla menee tänään pidempään.” Aasen sanat tulivat isäukolle harvinaisen tutuiksi. Puoliso lähti yllättävän usein johonkin. Olikohan hän tehnyt samoin myös heidän ollessaan kahden Muksun kanssa silloin kun hän itse oli kaukana matkatöissä, isäukko mietti.

”Menen kavereille ja syön siellä.” Yläkouluikäinen tyttö puolestaan yöpyi mielellään tai viihtyi muutoin koulupäivänsä jälkeen luokkatovereidensa luona. Hänenkin puheensa alkoi isäukosta kuulostaa mantran toistolta. Tiedoksianto jäi pitkäksi aikaa kaikumaan isäukon päähän vielä sen jälkeen, kun tyttö oli poistunut kotoa.

”Hei sitten, tulkaa suunnilleen ajoissa kotiin.”

”En osaa sanoa, kuinka kauan kokous kestää. Palaan kun ehdin”, Aase huusi sulkiessaan ulko-ovea.

”Juu, minulla menee pari tuntia. Meillä on matikan koe huomenna, harjoitellaan siihen”, Muksu huikkasi, ennen kuin ovi sulkeutui hänenkin perässään.

Mitä ilmeisemmin hänen lähimmilleen oli tullut hänen poissa ollessaan tapoja, joista hän oli hiukan ulkona, isäukko pähkäili, mutta hyväksyi tilanteen, sillä olihan perhe hänelle rakas.

Isäukko käveli työpöytänsä ääreen ja piirteli paperille suunnitelmiaan siitä, miten hänen kannattaisi edetä uuden päivärytminsä kanssa. Ensimmäinen sääntö, jonka hän laittoi ylös, oli se, että vaikka olisi vasta muutama tunti sitten ottanut jotain eikä ollut nälkä eikä myöhäinen ilta, niin piti syödä. Viinerit olivat iso uhka, joten ne hän eliminoi listalta, joskin niiden kanssa dieettiään tunnollisesti noudattava saattoi joutua tekemään myöhemmin myönnytyksiä. Sillä hänen näkemyksensä mukaan, mikäli ryhtyy johonkin suurempaan, kuten kun alkaa laihduttaa, tasaisin väliajoin toistuvat löysäämiset lisäävät perille pääsyyn tarvittavaa itsekuria.

Hoikempaan kroppaan tähtäävän päivä alkaa hyvällä aamupalalla, jatkuu monipuolisella lounaalla ja etenee terveelliseen välipalaan ja siitä sitten runsaaseen päivälliseen alkuillasta, isäukko raapusti valkoiselle tulos-tinpaperille toisena ohjeena. Hän oikein tunsi, kuinka hänen kehossaan sen luonnollinen tasapaino palaili, kun hän vasta haaveili pienemmästä vyötärönmitasta.

Yökyöpelinä isäukko rakasti syömistä myöhään, ja jääkaapin kavala, miehilyvää lisäävä merkitys alkoi painon pudottamisen myötä aueta hänelle. Isäukko alkoi tiedostaa, mihin puoli kahdentoista aikaan yöllä suuhun pistellyt siivut pysähtyivät, ja hänen oli otettava itseään niskasta kiinni pysäykseen noudattamaan valitsemaansa linjaa. Ja se tarkoitti sitä, että hänen oli oltava tarkkana sen kanssa, mihin aikaan hän söi.

Kropan petkuttamiseen isäukko tarvitsi entistä iltapainotteista murkinointiaan korvaamaan jotakin pientä. Hätävaroiksi tulivat suolakurkkuvii-paleet, hedelmäsuola, purukumi, lasi vettä ja kofeiiniton tee, joiden avulla vatsa mukautui ilta illalta yhä paremmin väheneviin ruokamääriin. Kuuri muuttui järjestelmälliseksi, eikä päivällinen enää ollut pulla ja kahvi, vaan

monipuolinen ateria, johon kuului kasviksia tuoreina ja keitettyinä sekä lihaa tai kalaa.

Keskeisin muutos isäukon elintavoissa oli päivittäisen einehtimisen siirtyminen aikaisemmaksi. Hän huomasi, että kun aamulla oli lastannut eteensä riittävästi popsittavaa ja työpaikalle tuli otettua kunnon sapuskat tai söi monipuolisen aterian sen ruokalassa eikä iltapäiväkään jäänyt pelkän kahvikupin varaan, niin illansuussa päivällisen jälkeen vuode alkoi nopeasti vetää puoleensa.

Isäukko huomasi, että laihduttaminen ei onnistunut jättämällä vatsalaukku kokonaan täyttämättä, koska siinä nälkiintyi. Muinainen keino toimi hyvänä pontimina vaivattomampaan dieettiin siirtymisessä, ja kun hän söi herättyään sekä päivällä kunnolla ja alkuillasta sopivasti, hoikistumisesta tuli pysyvämpää. Uusi menettely toimi, ja koska hän otti illalla tarpeen vaatiessa suuhunsa vain hätävaroja, hänelle jäi aikaa käytettäväksi muuhun tekemiseen. Laihdutus eteni isäukon tyylillä hitaasti, ja kuukauden kuluttua sen aloituksesta hän painoi ainoastaan puoli kiloa vähemmän kuin hankkeen alkupäivinä, mutta hän luotti siihen, että painon laskeminen on pysyvää, ja jatkoi samaan malliin. Tietty lainalaisuus, mieluummin hitaasti, mutta pysyvästi kuin kiireesti ja tilapäisesti, toimi isäukolla. Noudatettuaan aikansa uudenlaista tapaa kuluttaa päiväänsä miehellä alkoi olla rohkeutta ruotia painoan tutkivammalla silmällä.

Isäukko oli lihoessaan tottunut päivä päivältä kiristävämpiin housunkauluksiin, ja tarkastellessaan itseään kokovartalopeilistä hän mumisi lahjoittavansa vaatteensa hyväntekeväisyyteen, jos hän tästä vielä kapenee. ”Mikäli joku tarvitsee isoiksi jääviä, käyttökelpoisia housujani, niin en pane pahakseni, vaikka hän hakisi niitä minulta. Tehköön niistä sitten vaikka patalapuja.” Tuskin kukaan kuitenkaan kuuli häntä, sillä Muksu, joka oli palannut kotiin, pelasi omassa huoneessaan tietokonepelejä kuulokkeet korvillaan ja puoliso Aase oli palaverissa.

LUKU 3

Syksyn ruska muuttui joulun punaiseksi ja sitten tammikuun valkeaksi, kun isäukko jatkoi sitkeästi laihduttamistaan, jossa hänen keskeisenä pyrkimyksenään oli minimoida iltasyöminen.

Yhtenä tavallisena maanantai-iltana, sellaisena viikonpäivänä, jolloin isäukko oli päättänyt kieltäytyä nauttimasta muuta kuin hätävaroja, laihduttaminen tuntui hänestä erityisen vaikealta. Iltasyömättömyys otti miestä koville, huolimatta siitä, että hän oli päässyt pitkälle taistelussaan kiloja vastaan. Isäukko oli syönyt kotona sillä kertaa olevien puolisonsa Aasen ja tämän tyttären Muksun seurassa tuhdin päivällisen. Perheen ateriaan oli kuulunut perunaa, salaattia ja raastetta, jota Muksu oli tehnyt lantuista ja porkkanoista. Niiden lisukkeeksi isäukko oli paistanut lohta, jota jäi jäljelle niin paljon, että sitä riitti jokaisen lautaselle vielä, kun päivä kääntyi tiistaiksi.

”Kannattaa ottaa jälkiruuaksi appelsiini, koska siinä oleva c-vitamiini edistää raudan imeytymistä”, isäukko kehotti perhettään.

”Ei kiitos, minä taidan jättää väliin”, Muksu ilmoitti heti.

”Entä Aase?” Isäukko tarjosi kahta kädessään olevaa appelsiinilohkoa avokumppanilleen.

”Minulla on niin hyvä maku suussa, etten menisi sitä pilaamaan, mutta olkoon.” Aase nappasi toisen isäukon kädessä olevista hedelmäpaloista, työnsi sen suuhunsa ja irvisti. ”Hui, olipa väkevä!”

”Minusta tämä on ihan mietoa”, isäukko puolusteli.

”Peruutan puheeni ja taidan kokeilla, miltä tuo maistuu.” Muksu tarttui pöydällä olevaan kullanväriseen hedelmään ja söi sen muutamassa sekunnissa kokonaan. ”Ihan hyviähän nämä ovat.” Tyttö käänsi katseensa pöydän toisella puolella istuvaa äitiään päin. ”Sinäpä sait huonon.”

Isäukon ollessa kaukana matkatöissä hänen avopuolisonsa on löytänyt uuden suunnan elämälleen ja hän muuttaa tyttärensä kanssa Espanjaan. Isäukko romahtaa ja hänen painonsa alkaa nousta. Toivoa pilkottaa, kun hän sattumalta tapaa huoltoasemalla naisen, jonka ansiosta hän tutustuu Facebookissa Luluun. Uudesta ystävästä tulee hänen matkakaverinsa ja hymy palaa isäukon elämään.

Monenlaisten tunteiden saattama isäukko viihtyy kalavesillä, hoidattaa kasvojaan ja jännittää hammaslääkärää. Huumorilla höystetty teos kertoo isäukon tarinan. Hän selviää kaikesta kunnialla, mutta sitä ennen hänen on tehtävä tiliä itsensä kanssa tullakseen toimeen lihomiseen taipuvaisen kroppansa kanssa.

Uutta toiveikkuutta on ihmissuhderomaani, jossa asiat kulkevat tyylikkäästi kohti rauhallista loppuratkaisua, josta lukijalle jää tyyni ja vapauttava jälkitunnelma.

BoD

9

789528

094470